

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Vadimem Hlavatým ve věci

žalobce: **S. M. O.**, narozen X
státní příslušnost: Nigerijská federativní republika
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Athanassiose Pantazopoulosem
se sídlem Slavíkova 1510/19, Praha 2

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2026, č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233, a ze dne 13. 3. 2026, č. j. CPR-14615-23/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 3. 2026, č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233, a ze dne 13. 3. 2026, č. j. CPR-14615-23/ČJ-2025-930310-V233, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 12 269,40 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Athanassiose Pantazopoulou, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233 bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 4. 2025, č. j. KRPA-318492-24/ČJ-2024-000022-SV. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Napadeným rozhodnutím č. j. CPR-14615-23/ČJ-2025-930310-V233 bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 4. 2025, č. j. KRPA-318492-25/ČJ-2024-000022-SV. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a v rozporu s provedenými důkazy. Žalobce poukázal na svůj zdravotní stav – srdeční chorobu. Dle lékařské zprávy MUDr. A. (praktický lékař) ze dne 26. 9. 2024 povede přerušení léčby k fatální dekompenzaci srdeční činnosti a žalobce v zemi původu potřebnou péči nedostane. Dle lékařské zprávy MUDr. H. (kardiolog) ze dne 23. 1. 2026 je jakékoli další ambulantní vyšetření žalobce chronického rázu a rozhodně nebrání v dalším postupu Policie ČR; podle dostupných informací je žalobce schopen letecké přepravy.
4. Dle žalobce se správní orgány při svém rozhodování nesprávně opíraly o lékařskou zprávu MUDr. H. ze dne 23. 1. 2026, která se vyjadřuje k možnosti letecké přepravy, nikoli však k možnosti léčby jako takové v zemi původu. K té se vyjadřovala lékařská zpráva MUDr. A. ze dne 26. 9. 2024. Jedná se o dvě odlišné skutečnosti. Správní orgány nedisponují příslušnou lékařskou odborností a nemohly samy odstranit rozpory v lékařských zprávách, resp. nemohly preferovat jednu z nich. Správní orgány proto nemohly odmítnout provedení důkazu zpracováním znaleckého posudku za účelem odstranění těchto rozporů. Žalobce připomněl zásadu *non-refoulement* a vyjádřil přesvědčení, že správní orgány nepostupovaly v jeho případě proporcionálně, když dostatečně nepřihlédly k jeho zdravotnímu stavu, dostupnosti a kontinuitě léčby v zemi původu a dopadům jejího potenciálního přerušení. Možnost léčby v zemi původu je pouze teoretická, žalobce tam nemá lékaře ani pojištění.
5. Žalobce pak k problematice vyhošťování vážně nemocných osob odkázal na rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 5. 2008, *N. proti Spojenému království* (stížnost č. 26565/05), a ze dne 13. 12. 2016, *Paposhvili proti Belgii* (stížnost č.

41738/10), kdy z posledně zmíněného judikátu vychází také rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 11. 2022 ve věci C-69/21.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž plně odkázal na obsah napadených rozhodnutí s tím, že se vypořádal se vším, co ve správním řízení vyšlo najevo a co tvrdil žalobce.

Posouzení žaloby soudem

7. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233 spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Soud se ztotožňuje s tezí žalobce, že správní orgány řádně nevypořádaly jeho námitky vztahující se k jeho zdravotnímu stavu a zejména k možnostem a dostupnosti léčby v zemi původu, kdy nutnost posouzení těchto okolností vyplývá z § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce na svůj zdravotní stav a nedostupnost léčby v zemi původu poukazoval opakovaně, viz odvolání ze dne 14. 4. 2025 nebo závěrečné vyjádření ze dne 20. 2. 2026. Jak přitom judikoval již Vrchní soud v Praze [rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Napadené rozhodnutí č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233 je tedy stíženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

13. Ke zdravotnímu stavu žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233 vyjádřil na str. 7–8.
14. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce je stabilizovaný, což vyplývá ze zpráv ošetřujícího kardiologa, čemuž soud přisvědčuje. Z lékařské zprávy MUDr. H ze dne 23. 1. 2026 však dle soudu nevyplývá, že je žalobce vyléčen, že již do budoucna nepotřebuje žádnou lékařskou péči a medikaci (tato byla naopak předepsána) a že je jeho zdravotní stav z hlediska kardiologického do budoucna neměnný. Ostatně závěry ošetřujícího kardiologa nejsou zcela kategorické a definitivní, hovoří o pravděpodobnosti, nikoli jistotě některých závěrů, a vhodnosti či nutnosti vyšetření u dalšího specialisty. Z citované lékařské zprávy pak rovněž nelze seznat, jak by se vyvíjel zdravotní stav žalobce, pokud by do budoucna neměl k dispozici dostupnou lékařskou péči a medikaci. Na právě uvedeném dle soudu nic nemění ani to, že ošetřující kardiolog má za to, že určitý podíl na zdravotních potížích žalobce má pravděpodobně jeho nesvědomitý přístup k léčbě. Soud dodává, že komunikace žalovaného s ošetřujícím kardiologem směřovala k otázce, zda žalobce může vycestovat. Proto také ošetřující kardiolog uvedl, že je žalobce schopen letecké přepravy. Problematika následné zdravotní péče v zemi původu v komunikaci vůbec nezazněla.
15. Dále žalovaný zmínil, že žalobce ke svému zdravotnímu stavu přistupuje laxe, poněvadž nedodržuje léčebný režim, nedochází na vyšetření a neinformuje svého praktického lékaře. Nic z toho žalobce v žalobě nerozporoval, na druhou stranu dle soudu nelze význam těchto skutečností přeceňovat. Nelze totiž bez dalšího uzavřít, že pokud žalobce nyní nedodržuje léčebný režim, pak vůbec nezáleží na tom, zda bude mít do budoucna v zemi původu náležitou zdravotní péči. Přístup žalobce se může do budoucna změnit, zejména v důsledku případného zhoršení zdravotního stavu žalobce, resp. projevů nemoci.
16. Ke klíčové otázce dostupnosti zdravotní péče žalovaný podotkl, že zdravotní potíže žalobce nejsou nikterak vzácné a není důvod předpokládat, že by nebyly řešitelné v zemi původu, zvláště když se místo trvalého pobytu žalobce v zemi původu nachází v Lagosu, tedy největším městě země původu, kde je zdravotní péče dostupnější než např. ve venkovských oblastech. Tuto tezi soud považuje za spekulativní a ničím nepodloženou. Neříká nic jiného než to, že ve velkoměstě bude zdravotní péče dostupnější než v rurálních oblastech (z hlediska existence zdravotnických zařízení), což by se však dalo konstatovat u každého státu. O tom, jak je reálně dostupná zdravotní péče v zemi původu, a to nikoli jen pokud jde o kvalitu a hustotu sítě zdravotnických zařízení, nýbrž i z hlediska zdravotního pojištění a ceny léčby, to vše konkrétně v oblasti kardiologie, neříká napadené rozhodnutí nic a ani neodkazuje na žádné podklady k zemi původu a tamějšímu zdravotnímu systému. Soud dodává, že ani závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince zpracované Ministerstvem vnitra ze dne 11. 12. 2024 k tomu nic neuvádí.
17. Soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2025, č. j. 16 A 9/2025-37, jenž se na podkladu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a smluvních států dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. rovněž zabýval námitkou rozporující dostupnost zdravotní péče v zemi původu. Citovaný rozsudek poukázal na zásadu *non-refoulement* a nutnost hodnotit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. V tamějším případě správní orgány nevysvětlily, na základě čeho dospěly k závěru o dostupnosti lékařské péče v zemi původu, ani si za tímto účelem neopatřily relevantní informace, které by byly součástí správního spisu. Zdroji těchto informací mohou být zprávy různých mezinárodních organizací zabývajících se otázkami dostupnosti zdravotní péče. V případě potřeby si může správní

orgán také vyžádat potřebná zjištění od jiných správních orgánů. Konečně, i kdyby tyto skutečnosti byly správním orgánům známy z úřední činnosti z jiných případů, bylo třeba na takové zkušenosti výslovně poukázat.

18. Citovaný rozsudek vycházel také z žalobcem zmíněného rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 12. 2016, *Paposhvili proti Belgii* (stížnost č. 41738/10), jenž rozšířil ochranu vážně nemocných cizinců před vyhoštěním. Nemusí se jednat jen o bezprostřední riziko úmrtí, postačí, pokud by v cílové zemi v důsledku nedostatku vhodné péče či přístupu k ní hrozil cizinci vážný, rychlý a nevratný pokles zdravotního stavu spojený s intenzivním utrpením nebo významným zkrácením délky života. V potaz je třeba vzít reálný přístup ke zdravotní péči, včetně zvážení nákladů na ni. Citovaný rozsudek pak k vypořádání otázky posouzení dostupnosti péče v zemi původu ve vztahu k zásadě *non-refoulement* odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Azs 70/2020-103, Sb. NSS 4326/2022 (týká se mezinárodní ochrany, v něm vyložený postup je ovšem použitelný obecně).
19. Výše uvedené úvahy a závěry citovaného rozsudku jsou dle soudu plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Na tom nic nemění, že se citovaný rozsudek nezabýval správním vyhoštěním – rozhodnutí dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. zasahuje do života cizince mírněji než správní vyhoštění, závěry citovaného rozsudku proto musí pro řízení o správním vyhoštění platit o to více.
20. Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za nutné, aby si žalovaný v dalším řízení opatřoval znalecký posudek ke zdravotnímu stavu žalobce. Ten vyplývá z podkladů založených ve správním spisu. Soud se nedomnívá, že by byl dán rozpor mezi lékařskými zprávami. Ošetřující kardiolog je specialista a vycházel z dalších, pozdějších vyšetření, jeho závěry tak lze považovat za směrodatné. Nevyjádřil se však k dostupnosti zdravotní péče v zemi původu žalobce, což je pochopitelné a ani to nebylo jeho úkolem. Byť na základě poslední lékařské zprávy ošetřujícího kardiologa nelze definitivně uzavřít přesnou diagnózu žalobce, je jednoznačně patrné, v čem spočívají jeho dominantní zdravotní potíže – jde o problémy se srdcem.
21. Tímto směrem se proto musí ubírat zjišťování žalovaného týkající se dostupnosti zdravotní péče v zemi původu, k čemuž si může opatřit relevantní informace sám nebo si může informace vyžádat od jiných správních orgánů (Ministerstvo vnitra). Soud připomíná, že zdravotní péče nemusí být rovnocenná té v ČR, musí však být dostatečná a vhodná k léčbě onemocnění žalobce. Dospěje-li žalovaný k závěru, že v zemi původu existuje dostupná zdravotní péče v oblasti kardiologie, pak dle soudu není třeba řešit úplné detaily zdravotního stavu žalobce.

Závěr

22. S ohledem na výše uvedené soud zrušil (hlavní) napadené rozhodnutí č. j. CPR-14615-22/ČJ-2025-930310-V233 dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude žalovaný, setrvá-li na svých závěrech, povinen odstranit nepřezkoumatelnost odůvodnění ohledně otázky dostupnosti zdravotní péče v oblasti kardiologie v zemi původu žalobce, k čemuž si sám nebo ve spolupráci s jinými správními orgány opatří relevantní podklady. Soud zrušil také napadené rozhodnutí č. j.

CPR-14615-23/ČJ-2025-930310-V233 zabývající se náklady správního řízení. Jde o rozhodnutí akcesorické, které nemůže existovat bez hlavního rozhodnutí, jež soud zrušil.

23. Soud nezrušil prvostupňová rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť k tomu přikročí v zásadě jen tehdy, pokud by s ohledem na vyřčený právní názor soudu danému správnímu orgánu zjevně nezbývalo nic jiného než zrušit prvostupňové rozhodnutí (např. při prekluzi).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 450 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba), a konečně náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 129,40 Kč. Celkem náklady řízení činí 12 269,40 Kč. Soud dodává, že ač byla žalobou napadena dvě správní rozhodnutí, fakticky šlo o jedinou věc; druhé rozhodnutí obsahovalo pouze výrok o nákladech.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2026

Vadim Hlavatý v.r.
samosoudce